

dette Øjeblik som noget af en Vederkvægelse at betragte hendes troskyldige og uberørte lille Person. Der var for ham ligesom noget nyskabt over hende i denne vaarfriske Morgen . . . noget af en solomstraalet Eva, netop udgaaet af Skaberens Haand. Om det saa var hendes Indskrænket-hed, betog den ham, fordi den syntes ham et rørende Udtryk for Naturens egen hellige Enfold.

»Hør« — sagde han — »kan jeg ikke faa et Par af de dør Blomster herind til mig? Jeg kunde nok lide at have lidt at pynte op med.«

»Det kan vist ikke lade sig gøre,« svarede hun, atter bøjet over sit Arbejde.

»Hvorfor ikke? Er der nogen anden, der skal have dem maaske?«

»Det ved jeg ikke.«

»Øj, øj, . . . de skulde da vel aldrig være tiltænkt Kæresten — hva', Trine? Jeg har jo hørt en lille Fugl pippe om en ung Mand, der gaar paa Frierfødder her i Huset. Og — vent lidt — var det ikke Dem selv, der i Gaar fortalte, at samme unge Mands værdige Fader — Flensborger-skipperen — var kommen her til Byen, og at de Gamle deroppe skulde hen og besøge ham i Dag?«

Trine var med ét bleven bleg og svarede ikke. Det forholdt sig nemlig ganske rigtigt med den Frierhistorie. En gammel Ven af Huset havde til Højbaadsmandens anbefalet sin Søn, en skikke-